

Skotøj og Læder, har afgivet Betænkning over sidstnævnte Lovforslag. Eksemplarer vil senere blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Invalidforsikring.

(Lovforslaget som vedtaget af Lands-tinget findes i Tillæg C. Sp. 1257; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 2001).

Udenfor Erklæringen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Udvalgets Indstilling sættes til Forhandling.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Da vi havde denne Sag til første Behandling her i Tinget, var der almindelig Enighed om, at dette var den af vore sociale Love, der stærkest trængte til Revision. Der blev udtalt fra de forskellige Sider, at man vel ikke var enig i Lovforslaget, som det var fremsat, men man erkendte, at den nuværende Lovgivning paa dette Omraade trængte til at blive revideret. Ved samme Lejlighed udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at vi ansaa Lovens Revision for nødvendig af to Grunde, for det første af den Grund, at vi ansaa det for en Nødvendighed, at Kronekursen blev respekteret ogsaa ved Fastsættelsen af Invalidrenten, ligesom det nu er Tilfældet gennem de Lovforslag, vi har faaet vedtaget med Nedsættelse af de forskellige Satser i vor sociale Lovgivning. Men samtidig gjorde jeg opmærksom paa, at der var en anden Side ved Sagen, som ogsaa havde sin store Betydning, nemlig at vi fik skærpet Kontrolbestemmelserne saadan, at det mere end hidtil kunde undgaas, at Loven blev misbrugt.

Til Trods for denne skønne Enighed om, at Loven trængte til Revision, og den klare Forstaaelse af, at den ikke virkede efter sin Hensigt, eller i alt Fald ikke virkede paa en saadan Maade, at den store almindelige Befolkning var tilfredsstillet ved det, men den Maade, hvorpaa Loven blev praktiseret, endogsaa fremkaldte stærk Kritik ude i den store almindelige Befolkning, er det jo alligevel ikke lykkedes at opnaa Enighed om en anden Affattelse af Loven. Det er lykkedes at faa vedtaget Ændringer, enslydende i Folketing og Lands-ting, gaaende ud paa at skærpe Kontrolbestemmelserne, men hvad angaar den

økonomiske Side af Sagen, har det ikke været muligt at opnaa Enighed om en bestemt Udformning, saa at Kronekursen blev respekteret, som det var Hensigten ved Lovforslagets Fremsættelse.

Dette er jo særlig begrundet i, at man fra en enkelt Side ikke har ment, at det var juridisk forsvarligt at fratage de nuværende Rentenydere en Del af den Rente, som er dem tilkendt. Nu skal jeg, som jeg allerede tidligere har udtalt, slet ikke gaa ind paa den juridiske Side af Sagen. Jeg ser den mest fra et rent praktisk Standpunkt, og ud derfra tror jeg nok, enhver vil indrømme, at de Takster, som til de forskellige Tider er fastsat indenfor vor sociale Lovgivning, er fastsat ud fra den Betragtning, at de var passende paa det Tidspunkt, Loven blev vedtaget. Overhovedet kan vi vistnok gaa ud fra som en almindelig Betragtning, at Lovgivningsmagten, naar den har sat bestemte Takster indenfor en Lovgivning, har ræsonneret saaledes, at det var de Taktser, den ansaa for passende netop paa det Tidspunkt. Ud herfra synes jeg, at naar vi ser rent praktisk paa det, maa det indrømmes, at naar man i 1921 ansaa 800 Kr. for passende for dem, der kunde komme ind under denne Lov, saa er der i 800 Kr. nu, da Kronen er steget med ca. en Trediedel, et betydeligt Plus, og det er jo ogsaa erkendt fra alle Sider, at det er en virkelig betydelig Forøgelse.

Nu ved jeg jo nok, at man fra et vist Partis Side her i Salen, Socialdemokratiet, siger: Ja, det Plus, det tager vi med ogsaa. Men jeg vil med Hensyn til dette Spørgsmaal sige, at det Forsvar, som af det ærede Medlem Hr. Rode er ført for en anden Opfattelse, den, at ogsaa med Hensyn til vor sociale Lovgivning skal Kronekursen respekteres, er efter min Mening ført saa godt, at jeg slet ikke kan gøre det bedre, og det forundrer mig i allerhøjeste Grad, at det radikale Parti ikke har kunnet være med til at faa det gennemført ogsaa paa dette Lovforslag. Det viser sig jo nemlig ved de Ændringsforslag, man fra radikal Side har stillet, at de ikke alene gaar ud paa at bevare Renten for dem, som allerede har faaet den tilkendt, men i Virkeligheden ogsaa paa, at i Fremtiden skal den samme Renteudgift blive ved at bestaa, den skal i Fremtiden være lige saa stor som nu. Men det er jo det, vi ser saa tidt fra radikal Side: man taler saa mange kønne Ord om, hvordan man vil spare; men Praksis viser noget andet. Det er maaske muligt, at man tror, at man paa den Maade kan tilfredsstille til begge Sider; men det gaar jo som